

48421
N° 1565/R.T./I/III.901
Inv. 90639. -

FLORI ȘI FLUTURI

~~Inv. 4193.~~

POESII

(NEPUBLCATE)

DE

226 281

C. D. ARIÇESCU

418901

BUCURESCI

TIPOGRAFIA MODERNA, GR. LUIS

14. — STRADA ACADEMIEI. — 14.

1900

1). LA FLOAREA ROSETI

I

Bobocel de crin,
D'inocență plin
La tulpină de arbor tu te adăpostești
Și sub bolți de viță verde te umbrești ;
Nicî o vijelie nu te va sdrobi
Nicî o inundare nu te va sminti !

II

Trandafir de lună,
Tu porți o cunună,
Și un prea scump nume ce te ilustrază ;
Prin tine tulpina se regenerază
Zefiriî pe tine te vor răcorî,
Sărutu-Auroriî te va 'nsufleți !

III

Dulce Iasomie,
Îți urez eû ție
Viață fericită, stima tuturilor,
Cântul filomelei, ș'al aquilei sbor ;
Lira cea de aur lui Apolon,
Stema glorioasă a lui Waschingon.

(1863)

2). POETUL ȘI MUSA

(Soțieî mele pentru anul noî 1886.)

I

Vedeți cea femeie din fotografie,
 Cum și pe bătrânul ce stă lângă ea ?
 Ea, jună și fragă, e a lui soție ;
 Ea pe lângă dânsul pare fîca sa,

II

Și acea femeie, scumpa lui amică,
 Cu chip drăgălaș,
 E numai cu deuce anișori mai mică
 De cât ăll unchiaș ¹⁾

III

Dar este flatată, pôte imi veți dice.
 De cine ? De Sóre ? Nu-e adevêrat
 Ca și chiar Natura să fie complice
 Cu omul, ce totul a falsificat.

IV

Poetul Roseti dicea ²⁾ făcînd glume :
 «Soțiile nòstre, o amicul meü,
 «Știi tu de ce ore sunt și ađi tot june ?
 «Aü fost blestemate d'un arhiereü».

V

Musa e tot jună, nu îmbătrîneșce,
 Prin ce secret ore ?
 Intrebați pe Rosă cum ea infloreșce ?
 Prin rouă și Sóre.

(1) El de 63, ea de 53 ani.

(2) C'o lună inaintea morței sale.

VI

Femei simțitoare, de vreți a fi june
 Ș'a nu înbătrâni,
 Fiți voi virtuose; și acea minune
 O veți dobândi.

1885, Decembrie 31.

3). FLORI, FLUTURI și ALBINE

I

Fluturi sunt bărbații, fluturi sburători,
 Femeile însă sunt plăpânde flori.
 Sboră fluturelul din flóre în flóre;
 Biata flore însă rădăcină are.
 Suge fluturelul a florilor miere;
 Iar flórea esală profumnl și piere.

II

De cât fluturei frumoși la vedere,
 Dar neproductibili și prea ușurei,
 Preferăți Albine, cari produc miere,
 Miere ce profită chiar la Semi-Dei.
 Nu are Albina aripă diafane,
 Lar trăește după legi republicane.

III

Flórea și Albina, simbolu-armoniei;
 Fluturul, embiemă a chochetăriei.

4). DEDICAȚIUNE
Femeilor sentimentale.

Femeea și Poetul aū tot aceea solie :
 Amor, rugă, cântare și sacra poesie !
 Aū tot aceeași sōrtă : durere și suspin !
 Și tot aceea răsplată : cununa cea de spină.

5) DOAMNEI ELISA TRIANDAFIL,
 născută Nicolescu

I

A ta blândete de columbelă,
 A ta privire ca de gazelă,
 Și ingerescul al tēu suris,
 Care promite un paradis,
 Precum și alte calități rari
 Colan de scumpe mǎrgăritari
 Cu care Sōrta te-a înzestrat,
 Aceste tōte aū inspirat
 O beata Musa îmbătrănită
 D'orī ce dorințe ea lipsită
 Trăind retrasă lâng'un isvor
 Fără speranțe de viitor.

II

Chiar filosoful care privește
 Căsătoria ca un ce rău

Femee-angel când întâlnește
 El o adoră ca pe un Deu;
 Și cu o plăcere el primește
 Jugul acela, ori cât de greu.

III

Ferice este bărbatul care
 Posedă astă-dî așa tresor
 Iar tu cu dreptul ești mândră tare
 De ai lui Guță sincer amor,
 Astă-dî grădine
 Fôrte puține
 Aũ *Trandafirii*
 Cele mai multe
 Aũ flori neculte
 Și spinii și pirii.

6). FLUTURELE.

Simbolul nemuririi.

I

Vedeți acel vierme atât de scârbos
 Pe frunzele unui Rosariu frumos?
 Cu frunzele Rosei un timp ore-care
 Insecta acesta cu multe picioare,
 Mereu se nutrește, sub formă d'Omidă;
 Apoi se închide într'o închisore,
 Formată de dansa cu o artă mare;
 Și aci devine Nimfă, crisalidă;
 Apoi ese flutur, frumos ca Silfidă;
 Și apoi el sboră p'aipii de Zefirii,
 Vietuind din sucul după *Trandafiri*.

II

Fluturu-e simbolul d'imortalitate;
 Ca și dânsul, omul în societate,
 După ce prin multe faze a trecut,
 Ca globul pe care dânsul s'a născut,
 Pân'a nu apare în acéstă lume,
 Obscur, fără nume,
 S'arată sub forma acea pământéscă,
 Și în dureri este ursit să trăéscă;
 Într'o di in fine, corpul peritor
 Pe pământ rămâne; și s'a transformat
 În gaze din care fusese format;
 Sufletul lui însă cel nemuritor,
 Sub o altă formă de spirit curat,
 Sboră'n alte sfere ce n'a vizitat;
 Sfere de spendóre.
 Unde gustă viața cea neperitoare;
 Ș'aci în eterul acel transparent,
 Ce în secolii fi-va al său element,
 Adoră 'n estas pe acel Suprem
 Ce se manifestă în tot ce vedem.

7). AMICIA

La Domnișóra Maria Cârpenéșeanu.

I

O! sântă amicie! O nobil simțimént!
 Atât de rar astă-zi, aici-jos pré pământ!
 Iubirea ta cea dulce, iubirea ta curată,
 E sacră și eternă, căci e ne'nteresată!

II

Pe când Amorul este copil caprițios,
 Că-adesea torturează obiectul amoroș,
 Tu sântă amicie ești bradul maestos
 Ce larna ca și Vara, e verde și frumos ;
 Tu ești isvorul rece, inconjurat de florî,
 Ce Cerbul răcorește, gonit de vânători ;
 Esci roua dimineții ce câmpul înverzește.
 Esci Sorele de Vară ce tot însuflețește.
 O singură dorință, un cuget ș'o simțire,
 Doi crini într'o tulpină, e dulcea ta iubire,
 C'amorul cel de mamă, al tēu scump element
 E sacra abnegare, sacru devotament.
 In ore de durere, c'o dulce sărutare,
 Gonești norii 'ntristărei și ștergi lacrămî
 [amare.

III

Ferice cel ce are un ast-fel de amic !
 El ține loc de mamă, și bravă p'amic.

12 Iulie 1874 Bughea.

8). OMAGIŪ TALENTULŪI POETIC

Al d-nei Elena Elefterescu.

Pe albumul d-lui Căpitan Vasile Elefterescu.

I

Femeea e n natură sorgintea armoniei ;
 Și când dansa posedă și focul poesiei,

Unit el cu cultura, atunci e o Regină :
 E între flori o Rosă, între insecte-Albină,
 Iar între păsărele, e un Privighetor.
 Primește omagiul ăsta de stimă și amor
 Din partea-unui confrate, ce-adără pe femeii
 Ca Mame, ca Consórtie, ca Muse cu idei.

11 Iulie 1878 Câmpulung.

9). LA DOMNIȘOARELE SION

Sion ! un frumos nume ! un nume ilustrat :
 Din muntele Sionul, Christ, Deu fu proclamat.
 Sion e și poetul român, a cărui Lyră
 Amorul libertății ș'al patriei respiră ;
 Ast nume ađi il pörtă și două Damicele
 Gentile, grațioase, de spirit, cum și belle,
 Ce 'n templu de științe triumfu-a a repurtat.

O ! voi Donzelle brune

Carı purtați cunune

Fiți mândre dar și demne, d'ăst nume ilustrat
 Siliți-vă prin fapte a'l ilustra și voi.
 Cultura și virtutea sunt ornamente noi
 L'acele femei, carı aũ sacra misiune
 Ca să regenereze a noastră națiune.

1881 August 19, Sibiu.

10) D-nei EUGENIA ZAMFIRESCU

Răspans la strofa sa improvizată cu ocazia călătoriei
 noastre la M-rea Agapia.

I

Eu îți mulțumesc din suflet de surpriza neașteptată
 Ce tu astă-zi 'mă-ai făcut ;
 Poesia ta de spirit e în adevăr dictată
 De un sentiment plăcut :

II

Sentimentul acel nobil ce îți dăce amicie,
 Sacru și nemuritor
 Amicie contractată inacea călătorie
 Care ție sunt dator.

III

Tu imi dăci cu alte vorbe : «O! poetul meu iubite
 Fii al meu învățător !»
 N'ăi nevoie d'a mea Lyră ; tot ce 'mă ași putea
 [permite
 E să 'ți fiu conducător.

IV

Te măi plângi că n'ăi o Musă care să 'ți inspire ție
 Vre o Odă sau Sonet,
 Dar tu singnră ești Musă, ce inspiră poesie
 Și amor unui poet.

V

Căci tu ai focul cel sacru, tu ești Lyra d'armonie
 Care ați m'a inspirat,
 Prin frumoșii tăi ochi negrii, un focar de poesie
 Tu o odă 'mă-ai dictat.

11). O FLOARE

Pe mormântul Artistei Române
MATILDA PASCALI

I

Ca astă rosă care unește
Profum, culóre, grații, nectar,
Așa Matilda, ce nu mai este.
Unia virtutea c'un talent rar.

II

Ca astă rosă profumătoare
Ce cu mirosu'í ne-a îmbătat,
Așa cu arta-í cea creatóre
Matilda 'n viață ne-a încântat.

III

Cum se distinge Luna 'ntre stele,
Și 'ntre florí Crinul cel majestos,
Între artiste, sóțele séle,
Era Matilda, suflet frumos!

IV

Rosa, vai! pierde frumósa față,
Dar lasă 'n aer dulce miros:
Așa Matilda trecând din viață,
Lasă un nume armonios.

V

Rosa in fine se veștejește,
Dar alte rose din ea răsșar;
Așa Mati da ce nu mai este.
Va nașce mâine un talent rar.

VI

Nimic nu piere in astă lume :
 Tot se transformă ca ș un nuor.
 Talent, virtute, ce dau renume,
 Sunt immortale ca Creator.

VII

Soț al Matildei, te consolază :
 Artiștii 'n fine sunt prețuiți.
 Arta, talentul, se incuragiază.
 June talente, vă veseliți !

20 Noembrie, 1873.

12). LA O DOAMNĂ,

Care 'mî ȃicea că : iubese așa de mult florile ?

Ne mai putând iubi astă-ȃi florile cele-animare
 Al căror profum adesea, mórtea chiar 'l pod da,
 Iubesc aste floricele, simple și nevinovate,
 Al căror miros imbată, fără a ne vătăma.

13). O DONZELĂ DE 14 ANI

I

Dulce copilișă,
 Dulcea ta gurișă
 Este de zahar ;
 Fața ta e crinul,
 Surisul seninul ;
 Baza, ta, nectar,

II

Primă-vara trece,
 Tómnă vine rece,
 Și o să doresci,
 Acea vârstă dulce,
 Ce Raiul produce
 Și n'o să găsești.

14). LA ALMA, Născută Dunca

Copiliță de 7 ani.

Dulce copiliță, dulce ca o fragă
 Pentru ce ești óre la toți așa dragă?
 Căci ești drăgălașe, ca o porumbiță,
 Dulce și suavă ca o garofiță.
 Sprintenă și vie ca și un canar,
 Și a ta guriță este de zahar.
 Porți un frumos nume, nume ilustrat
 Fă-te dar tu demnă d'ăst nume stimat.

15). D-lui C. D. ARICESCU

Omagiu talentului său distins.

De și nu sunt deprinsă să cânt cu armonie,
 Eū voi să cerc acuma o mică peesie;
 Dar neavând eū Musa, n'am ajutorul sēū.
 O! fiī dar tu, poete, învățatorul meū!

Eugenia Zamfirescu
 19 August 1874, Piatra.

16). TUȘNAD, ADIO !!

I

Tușnad, adio ! Căci eă plec ađi ;
 Gustaă o lună sub aă tăi brađi
 Dile dulci, line și fericite,
 Cu miozotis elle 'mpletite,
 Mirosul dulce de brădișor
 Tabloul acesta ircântător
 Cum și profumul de floricele
 Cu taliă svelte și culoră bele
 In fine Musa cu dulci priviri
 Tóte 'mă deștéptă dulci suveniră.

II

Adio arboră mirositoră,
 Adio mândre și drage floră,
 Délură frumóse, Olt maestos.
 Când cu surásul eă grațios
 De mine Musa vă va întreba,
 Spuneți așa :
 O tu scumpă, Privighetorul tău adorat.
 In colivie a reintrat ;
 Dar la plecare el pentru tine
 Tușnad, lacrămă și cu suspine
 A lăsat nouă ați presinta
 Flórea iubită «Nu mă uita».

17). LA MARIȚA FIICA MEA

(8 Septembre 1873.)

Ađi e aniversarea a scumpei Mariței,
 Fata mijlocie dintre copilițe

Care 'mă-a dat mie bunul Dumneșeu.
 E cea mai iubită sufletului meu :
 Căci seamănă foarte cu măicuța mea,
 Cu scumpa mea mamă ce mult mă iubea !
 Mama e țărănă, mama a putredit
 Sufletul ei însă a supraviețuit
 In astă copilă
 Cu fața gentilă,
 Ce 'i sémănă 'n tóte. Dulce copiliță,
 Cu suris de angel și dulce guriță,
 Care va fi sórta ta in astă lumé ?
 De și al tēu nume
 Póita alreolă, dar fără de stare
 Și fără fortună, ce te-aștéptă óre ?
 O căsătorie
 Ađl e lotărie
 Iti urez, cōpilă, cu dulci suvenirī,
 Viața impletită tot cu trandafirī,
 Dile luminóse ca dīle de Mai
 Fericirī de Rai ;
 In fine un june poetic, mintos,
 Să aprecieze sufletu'ti frumos.

18). MUSICA NAȚIONALĂ

Dedicată artistului Dobrică din Ploeșci.

I

Arcușul tēu, Dobrică, traspórtă pe orī-care
 In regiuni cereșci ;
 Căci bine el atinge cea córdă simțitóre
 A inimei omeneșci.

II

Ce arie frumoasă! Ea îmi rechemă mie
 Un suvenir plăcut
 Din luna cea de miere când scumpa Iulie
 Îmi dă primul sărut

III

Ea 'mî cânta atuncia acéstă melodie
 Ce 'n cer mă transporta;
 Și sufletele nóstre atrase d'armonie
 Se reimbrățișa.

IV

De ce nu e și dânsa acuma lângă mine!
 Cu ea să ascult eũ
 Pateticele note, ardentele suspine
 Ce scóte arcușul tǎu?

V

Atuncia al eĩ suflet la dulcea melodie
 Ca cǎra s'ar muia
 Și dulcea eĩ guriță cerescă ambrozie
 Pe busă'mi ar lăsa.

VI

A! Musica e limba divină ce-o vorbeșce
 Chiar Angeliĩ în cer;
 Ea dorul îți alină, amorul însuflețeșce
 Și orĩ-ce dureri pier!

26 Iulie 1874, Elöpatac.

19) RĂSURA

La Domnișóra Sofia Mihăilescu.

Știi tu ce e Răsura? E Rosa din pădure
 Ce are de surate fragi, smeura și mure.

418901

Răsura cea iubită
 E flórea'mī favorită
 Ca ea și tu, Sofio, ești dulce și gentilă ;
 Cu ochi de Miozotis, cu grați de Zambilă.
 Ce îți lipsește ție
 Iubita mea Sofie, ?
 Cinci dramuri de cultură
 Veși dice și Răsură
 Cu chipul ei frumos
 Lipsită-e de miros ;
 Ș'apoi cu tóte astea cine n'ar prefera
 O florică așa,
 De farmec, tótă plină și dulce grațiosă
 Pe lângă Rosa care e atât de voluptósă ?
 Cum Rosa maestósă e prima în grădină,
 Răsura în pădure e Dómnă sau Regină ;
 Apoi Răsura este simbol de poezie,
 Fiind-că e modestă ; ca ea fii tu, Sofie
 Când mai ales, copilă, tu porți un frumos nume,
 Ce'n limba cea ellenă însemnă 'nțelepciune
 Fii tu dar virtuosă,
 Pe cât ești grațiosă
 Atunci chiar fără zestre, tu te vei mărita
 Tu vei afla un june ce va aprecia
Cel non so que, cu care Natura te-a dotat
 Și care și pe mine el ađi m'a inspirat,
 Ți fac urări, Sofio, spre a realiza
 Orice dorință a ta
 Căci merită o flóre
 Atât d'atrăgătoare
 Depusă ea să fie
 În glastră aurie
 Și-a figura 'n fine pe orși și care piept
 P'un sân chiar de poet.

1882 Iulie 31, Cămpulung.

20). LA O IASOMIE

I

O flóre ca tine, dulce Iasomie
 Albă și suavă, plină de magie,
 Cu a ei iubire ieri mă îmbăta
 Însă fuse scurtă, vai! iubirea sa!

II

Dragă Iasomie,
 Tie sunt dator
 Prima poezie
 Și primul amor!

Iunie 1853.

21) LA DOAMNA EUGENIA ZAMFIRESCU

Pentru flórea *îmortelă* ce 'mă a oferit la M-rea Neamțu.

I

În schimb pentru o flóre numită *immortelă*
 Ce tu 'mă ai presintat'o ca suvenir o bellă
 Simbol al nemurirei și eternei bucurii,
 Eu îți presint la rându-mi de brad o rămurelă
 Ce e ca a ta flóre tot verde și tot belă
 Simbol de legătură a santei amicii.

II

Și ramură și flóre, d'al lor trunchiū separate
 Vor fi fără 'ndoială peste puțin uscate;
 Dar scumpa suvenire a lor nu va peri
 Și ori când *immortela* său bradul voi dări
 Îmi voi aduce aminte de o călătorie
 În care contractat'am plăcuta amicie.

22) IASOMIA.

La Domnişóra Maria Balotă.

I

Ca acéstă fióre,
Scumpă Iasomie,
Simbol de Candóre
Ce'mi dai ađi mie,

II

Tu ai, damicellă
Cu adevărat
O inimă bellă
Ş'un suflet curat

III

A ta modestie
Ce posedă ca fată
Ea imi spune mie
Că vei fi odată

IV

Stimată matrónă
Sóţă credinciosă
Bună cetăţenă,
Şi mamă virtosă

V

Frumuseţea morală
Este mândrul Sóre ;
Iar cea corporală
E plăpânda flóre.

IV

Ferice acela ce va posseda
 Ast-fel de comóră
 Care ađi, e rară.
 Iți urez, copilă, ca viața ta
 In lume să fie
 Intre muritorī
 Ca o Iasomie
 Intre alte florī.

4 August 1874, Elöpatac

23). NEGATIVUL FEMEII AMOROASE

I

Când femeea cea frumoasă,
 Care este amorósă,
 L'nfocata sa amóre
 Va răspunde negativ,
 Cel răspuns in sine are
 Ințeleș afirmativ.

II

Când gurița dice *ba*,
 Inima răspunde *da*.

III

Cine nu cunoșce óre
 Că femeea e simțitóre ?
 Inșă modestia sa
 N'o iartă a se pronunța.

IV

Fii sigur că negativul
 Ce'l pronunță gura sa
 Este chiar afirmativul
 Ascuns in inima sa.

24) UN BUCHET

La fica mea, Elena Aricescu,

Caraeterul t eu, Eleno, s em an a cu acea flóre
 Ce'i  ice *Viorica*, simbolul cel de candóre;
 Iar simpatica ta fața s em an a c'o Iasomie ¹⁾
 Pune lângă Viorică  i flórea de modestie
 Balsamin a ²⁾ Clopo elul ³⁾  i flórea de portocale ⁴⁾
 Ferega ⁵⁾ fragi ⁶⁾  i Norele ⁷⁾ Nalba ⁸⁾  i pirami-
 [dale ⁹⁾
 Narcis a ¹⁰⁾  i cu grenade ¹¹⁾ Roset a ¹²⁾  i Mic su-
 [nele ¹³⁾
 Gar f a portocalie ¹⁴⁾  i in fine Viorele ¹⁵⁾
 Atuncia, Eleno drag a, buchetul va fi complet
  i va merita să'l por te la sânu'i chiar un poet
 Nu uita tu, Viorico, că te trag i din R asurele ¹⁶⁾
 F ate dar prin conduită- i, și prin gra iile tele,
 Demnă de al t eu părinte,  i de scumpa ta mamița
 S'a lor bine-cuv entare,  'un sărut pe-a ta guri a
 I i vor procura de sigur o curată fericire;
 Căci o floritic a castă, plină de dulci suvenire.
 E de sigur pre uit a
 Stimată  i mult iubită

1) Amabilitate 2) Virtute. 3) Recuno cint a 4) Castitate
 5) Sinceritate 6) Bunătate perfectă 7) Timiditate. 8) Bine-
 facere 9) Statornicie 10) Amor propriu 11) Ambi iune.
 12) Merit modest 13) Fidelitate in nenorocire. 14) Genero-
 sitate 15) Modestie. 16) Poesie

Și în schimb tu primi-vei pentru ast-fel de buchet
 Ce la bărbați onorabili, cu simțire de poet,,
 Pentru inim'ați vergină, o Rosă belă de lună ¹⁷⁾
 Și pentru fruntea ta castă, de Rose albă cunună ¹⁸⁾
 Iară eū, ađi la plecare, neavând alt ce a'ți da,
 Iți ofer ca suvenire o flóre *Nu mē uita.*

1882 August 1, Cămpulung.

25). SONET

La Madona mea.

I

Fața ta e rosa rosa cea divină;
 Fruntea ta boltită e un sânt altar;
 Ochiu, două stele p' o noapte senină;
 Buza ta, mărgenul; sărutul, nectar.

II

Sânul tău e crinul, flacăra guriță;
 Mâna și piciorul ca de copilă.
 Tótă ești buchetul cel de trandafir;
 Iar a ta plăcere, un curat delir.

III

Dacă fața este oglindă cerescă
 Ce fidel răsfrânge inima omenescă,
 Sufletul tău este suflet de poet!

¹⁷⁾ Amor etern

¹⁸⁾ Răsplata virtuței.

Eșci flórea suavă, eü albină sunt :
 Unul pentru altul trăim pre pământ ;
 Să razim dar fruntea pe caldul tēü pept.

26). UN PRIVIGHETOR IN COLIVIE

I

O bard al armonieĩ,
 Cu cântec ingeresc ;
 Simbol al poesieĩ,
 Misionar ceresc,

II

Cum poți in colivie
 Să cânti tu tot mereü ?
 N'ai tu copii, soție ?
 Iți place lanșul tēü ?

III

Nu cred a fi sub Sóre
 Vre-o fiinșă vie
 Să 'i placă a sale feare,
 S'adore a sa sclavie !

IV

Lipsit de libertate
 Și eü la inceput
 Am fost ca tine, frate,
 Mult timp trist și tăcut.

V

P'o nópte instelată,
Când luna lumina,
Durerea 'mă comprimată
In cânturî s'esala.

VI

D'atuncî a mea durere
Prin cânturî o alin
Cânt cânt, tu simţi plăcere ;
Iar eă gem şi suspin.

VII

Gândesc la mea soţie,
Şi la copiii mei,
La cuib şi la câmpie !
Ştii tu ceva de ei ?

VIII

De cât miere şi lapte
Sub jugul de despoţi,
Mai bine 'n libertate
Să vieţueşti cum poţi.

IX

O! cântă, cântă, frate,
Când simţi vre un dor greu :
Prin cântec omu'şi scóte
Din sânu'î focul sėu !

2 Mai 1863.

27), PLĂCEREA

La Julia mea.

I

Daca gust în viață'mi ore mai sublime,
E la sânu'ti numai angel ce ador!
Limba omenescă nu poate s'esprime
Ce simte al meu suflet, îmbătat de amor.

II

Când culeg pe buză'ti roua fericirei,
Când în ochiu'ti dulce cerul privesc eu,
P'aripale sale flacăra iubirei
Simț că mă strămută pên'la Dumnezeu

III

Când adorm pe sânu'ti, plin de înfocare,
Când inima 'ti bate pe inima mea,
Simț o fericire atâta de mare,
În cât nici cu sceptrul să o schimb n'ași vrea.

IV

Dar când sorb nectarul din cupa de miere
Simț atunci prin vine un sublim fior!
Uit atunci totu', beat de-a ta plăcere!
Pe sânul tău dulce ași vrea ca să mor!

28). SONET

La Domnișóra . P.

I

Ai tăi ochi de columbelă, a crinului albețe,
Surisul tău de angel, și chipul tău candid
De nu mă'nșel exprimă franchetă și blândete,
Resfrâng un suflet nobil, poetic și timid.

II

Condore, modestie, pe fruntea de fecióră
Sunt scumpe ornamente, sunt un tesaur chiar ;
Puțini prețuesc însă asemenea comóră ;
Femeea ađi e jertfă la conjugalu-altar.

III

Poetul îți uréză, Donzella mea frumósă,
Un soț cu suflet nobil, cu inima amorósă,
Și care să răspundě la idealul těu.
Ferice de ace'a ce tu îl vei iubi !
A ! fie ca și dănsul să scie prețui
Asemenea tresaur, ce ađi îl admir eű.

29). SONET

La Damicela Sofla C

I

Figura ta cea blândă, modestă, grațiosă,
Resfrânge-un suflet nobil poetic și curat.
In visurile mele a ta față frumósă
Sub forma unui angel adese-am admirat.

II

Când pentru prima óră vėđui fața'ti divină,
Scosei fără de voe un lung suspin din pept ;
Și admirați blăndețea ce 'n chipul těu domină,
Și focul armoniei în ochiu'ti de poet.

III

D'aceea al tău suflet format din poesie,
 Iube ce cu 'nfocare divina armonie,
 Ce sufletul transportă in regiuni cere ci
 O! c t a i fi ferice, o angel d'armonie,
 Să pot poseda scumpa a ta fotografie :
 'M -ar alina durerea ai tăi ochi ingere ci.

6 Iunie

30). VISIUNEA

Pentru o amantă a D-lui Gen. . . . T. . I

I

O umbră mult iubită, ce 'n visurile mele
 Apari ca un Luc far, p'un cer smăl tat de stele,
 O! c tă mulţumire 'mi faci tu, să mă cre i.
 In somnul dimine ei când tu mă visite i!
 De când ac stă lume tu ai abandonat,
 In inima mea tristă un gol tu ai lăsat :
 Căci tu fu i pentru mine ce e pentru o flóre
 Răcorit rea pl e dup'un ardinte sóre ;
 Dar, vai! a Mor ii c să  st Crin a retezat,
 Al c ru i profum dulce puţin m'a inb tat ;
 Puţin, căci biata flóre era deja atinsă
 De aripele Mor ii ;  i 'ndată fu  i stinsă.
  i ce-a rămas  re din dulcea ei iubire ?
   gra ielor sale prea dulce suvenire !

II

 ti mulţumesc din suflet, o umbră adorată,
 Că tu  i după mórte, at  de regretat ,

In somnul meu adesea vii a mă visita,
 A consola un suflet și a'l incuraja
 Să rabde cu tărie ori-ce crudă isbire,
 Spuindu-î că în ceruri e justa răsplătire
 A celor ce în lume știu a aprecia
 Și bunul și frumosul și chiar al practica.

III

O umbră mult iubită, appară adese ori
 In visurile mele, in somnul despre dorî,
 Ca spiritele noastre, ca ele cel puțin,
 Să guste 'n somn dulcēța amorului divin
 Până va vrea Destinul ca și spiritul meu
 Să pôtă vedea liber fața lui Dumneșeu,
 Atunci, in alte sfere, conforme cu natura
 A spiritelor pure, și unde nu e ura,
 Nicî patimî, nicî durere, ca cele de aice,
 Ne vom iubi ca angeli, ș'etern vom fi ferice !

3 15 August 1855. B

31). BUCHETUL

La nepôta mea Sișă Rădeanu.

I

Buchetul tēu, nepôtă, cu florî atât de bele
 Oglindă este vie a frumuseșei tele.
Panselele gentile din âst buchet de florî
 Se asemănă cu ochii ai tēi schinteetori ;
Garôja e-a ta față ; al tēu spirit *Rozetă* ;
 Și franca ta zâmbire, *Verbina* cea chochetă ;
 Și talia'ți de Nimfă, involtă Micșunelă ;
 Și grațiile tale, acēstă *Rosă* belă.

II

Dar in buchetul ăsta, pe care'l admir,
Maî figuréză încă un *galben* trandafir

Tu şciî c'astă culóre
Insémná gelozie ;
Cu ce scop astă flóre
Aî oferit tu mie ?

Fi-va destăinuirea la unchiul tēu amat
Că eşti gelósă tare de scumpul tēu bărbat ?
Cam aî dreptate, Şiţo ! căci scumpul tēu consórt
La nume şi la spirit, s'asémână el fórte
Cu un poet din Roma ¹⁾ la Tomi esilat :
Căci se inamorase de-o fată de 'mpărat.
Unică doftoria
La nestatornicia

Unui bărbat uşor
Este *galanteria*
Ce-o naşce gelosia
Unui curat amor,

Apoi însuşi buchetul ce tu 'mî aî dat mie,
Ce alt insémná óre de cât galanterie ?
Profită d'ast consiliu ce unchiul tēu 'ţi-a dat.
De vreî să te iubéscă nestabilu'ţi bărbat.

III

Iti muţumesc, nepótă, d'ast semn d'afecţiune.
Sunt slabe aste versurî să pótă el spune
Surpriza cea plăcută ce tu ađi 'mî-ai fécut.
Departe de soţie, al meū angel plăcut,
Departe de băeţii şi dragele'mî copile,
A tale florî suave, atâta de gentile,

Puţin aū alinat
Al meū dor infocat.

⁷ 19 Iulie 1874. Bughea.

1) Ovid.

32). D-na ECATERINA FLEVA

In costum național

I

Te prinde de minune costumul românesc
 Dar și fără el însă surisu'ți ingeresc
 Și grații, modestie și spirit cultivat
 Și alte daruri cari p'artist au inspirat
 Reproducând pe stampă figura ta candidă,
 Au inspirat de sigur și Musa mea timidă.

II

Ea vine să depue p'altarul frumuseții
 Ornat de flori divine, c'aceea a blândeții
 Tributul său de stimă cum și de admirare
 De trei ori e ferică consórtele tēu care
 Posedă un thesaur atât de prețios!
 Esci unul dintre Crinii ai sexului frumos
 Și Fleva putu perde mai multe libertăți
 În schimb pentru atâtea frumoșe calități.

Bâsca 23 Iulie 1873.

33). Pe albumul a două căsătorii

3 Februarie 1857

Urez nouă viață, unire și iubire;
 Acestea ne procură curată fericire,
 Prin ele ori ce rele ca fumu-se risipesc
 Prin ele ori ce bunuri ca rosa infloresc.

34). UN VIS SUNT TOATE!

I

Un vis sunt tóte in astă lume,
 Cum este visul cel despre dorî:
 Amor, mărire, stare, renume,
 Se risipesce ca nişte norî.

II

Nu e vis óre copilăria
 Ce ca un flutur sbórá pe florî?
 Cum şi juneţea, şi bărbăţia?
 Tóte sunt visul cel despre dorî!

III

P'ale femeiei buze vestale,
 Culegî nectarul din Paradis;
 Dar mórtea curmă dílele sale!
 Amorul óre nu e un vis?

IV

Cu multă trudă şi cu suspine,
 Îţi creşci copilul, blând şi frumos,
 Dar Mórtea 'l smulge de lêngă tine!
 Nu este óre vis dureros?

V

Ai o avere ce toţi rivneşce,
 Intre Magnaţii ţerei inscris;
 Dar Sórta crudă, vai! 'ţi-o răpeşce!
 Avera óre nu e un vis?

VI

Porți cu mândrie stema regală ;
 Te crești ferice, in Paradis ;
 Îți smulge sceptrul, Mórtea fatală !
 Mărirea óre nu e un vis ?

VII

La Lirei tale córde imortale
 Intrégă lumea s'estasia ;
 Dar Mórtea curmă dñilele tale :
 Gloria óre nu e un vis ?

VIII

In astă lume un vis sunt tóte :
 Aur, mărire, sceptru, amor ;
 Tu, o *Virtute*, tu, *Veritate*,
 Eterne sunteți ca Creator.

1874.

35). LA IULIA MEA

Orare de anul nou 1862.

Fie dragă a tale dñile
 Impletite tot cu crini
 Cu Rozete și Zambile,
 Și cu Roze fără spinii !

36) PE ALBUMUL IULIEI

Eü, albină creatóre ;
 Tu, frumosul trandafir.
 Tu, flóre profumětóre ;
 Și eü, dulcele Zefir.

37). SONET

La Damicela S. M.

I

Spirit și cultură, grațiï, frumusețe,
 Cum și alte daruri tu le posedezi ;
 Dacă la acestea ai uni blândețe,
 Și cu modestie, atunci să mă cređi

II

Chiar astă-dî ași cere mân'ați de soție,
 Fiind fórte sigur c'ai putea să fi
 Mamă și consórtă, cum imi place mie,
 Fácend tu ferice bărbat și copii ;

III

Dar mă tem d'amoru'ti, o bela mea S...;
 Căci ochii tēi negri esprim gelosie ;
 Și de gelosie eü mă înfior.
 Eü trec cu vederea alte mici defecte,
 Ce rēsfrânge chipuri c'a tale chochete...
 Fii tu fericită cu alt muritor.

38). FUSIUNE VALS

La o Domnișóră X..

I

Acest vals îți atinge o córdă simțitoare :
 Căci tu suspini mereu,
 Și ochii 'ți de columbă plutesc în lăcrămióre.
 Ce dor te-apasă greu ?

II

'Ți aduce aminte valsul vr'o dulce suvenire ?
 Vr'un jurământ tradat ?
 Sau póte armonia, pe aripī de iubire,
 In cer te-a transportat ?

III

In inima'ți vergină s'a deșteptat amorul ?
 E lucru prea firesc :
 In primăvara vieței repare flórea Dorul
 Cu un profum ceresc.

IV

Amoru e poesia vieței, ș'al ei Sóre ;
 E foc nemuritor ;
 El omului procură plăceri neperitoare,
 Și'l face creator.

V

Dar ia séma, copilă ; e lumea 'nșelătoare !
 Ș'adese orī sub crin
 Vipera stă ascunsă cu limbī fulgerătoare,
 Ce 'și lasă al ei venin.

VI

Tu ai inimă bună, și francă, simțitoare :
 O spune chipul tău ;
 Ei bine ! nu te'ncrede în vorbe-amăgitoare.
 Ascultă ce'ți spuie eu.

IV

În loc de titluri, stare, ce nu dau fericire,
 Preferă, d'ei voi,
 Un suflet c'al tău vesel, și franc, plin de simțire ;
 Și nu te veie căi.

25 Iulie, 1874 Elöpatac.

39). MARGARETA

La Dómna Maria Polizu.

I

Sunt flori ca Miozotis, Panselă, Margaretă,
 Ce n'au profum de Rosă, de Crin și de Rosetă
 Atrag însă privirea prin grații sau culóre
 Cum și prin modestie, ș'al lor simbol ca flóre,
 Iar mai ales prin niște numiri așa frumoșe
 Esci una din acele flori mândre grațioșe
 O tânără soție iubită și stimată
 De scumpul tău consorte, și mam'adevărată,
 Ce se jertfesce pentru drăguții săi copii,
 Mică angelie ce procură suave bucurii.

II

Te rog a crede, Dòmână, că astă poesie
 Dictată e de stima ce îmi inspiră mie
 A vóstră amicie, ce mă va onora.
 Acceptă astă flóre, imagină a ta,
 Ca dulce suvenire dintr'o călătorie
 Ce pentru mine fi-va etern scumpă și vie.

19 August 1874, Piatra

40). DECEPTIUNEA

Pentru amicul meu G . . . M . . .

I

Era un timp odată
 Când bela 'mă inamorată
 In surts și'n vorbire,
 C'o ténără simțire
 Numea p'al ei amant
Poetic diamant.

II

Ăst angel de iubire
 Era numaï simțire,
 Și numaï tinerețe,
 Și plin el de blândete,
 Numia p'al ei amant
Poetic diamant!

III

A ! ce iluși bele !
 Și ce mândre castele !
 Viața-era un vis ;
 Amorul, paradis ;
 Și bela mea dicea :
 « Tu ești lumina mea ! »

IV

Căci bela mea Elisă
 'Mî-era atunci promisă ;
 Iubirea ei sublimă
 Ea o basa pe stimă,
 Și pentru ea Costin
 Era un ce divin.

V

Eū de căsătorie
 Avem antipatie,
 Precum vulturul are
 De colivie-oróre ;
 Dar fidanța mea
 Așa ea îmi vorbia :

IV

« Voi fi eū pentru tine
 Un angel păzitor,
 Și orî-care suspine
 Cu dulcele amor
 Eū le voi alina,
 Ca și măicuța ta. »

VII

Veni luna de miere,
 Său anul de plăcere ;

Și'n dulcea ei beție,
 Dicea a mea soție ;
 «O cât te iubesc eă !
 Ca și pe Dumneșeă !»

VIII

Și eă in poesie
 P'ăst angel d'armonie
 Di-nópte'l desmerdam,
 Bă chiar il adoram ;
 Căci pentru ea Costin
 Era *un ce divin*.

IX

Dar luna cea de miere
 Se schimbă in durere !
 Și Lizișóra mea
 Devine *Negă-rea* ;
 Și viața, un greă chin ;
 Ș'amorul, un venin !

X

Ingrato ! pentru tine
 Tu șcii ce-am jertfit
 A mele șdile line.
 Parnasul mult iubit,
 Și sacra libertate
 Măi scumpă de cât tóte.

XI

«A ! ce decepțiune !
 Ce desilusiune !
 Las a mă răsbuna
 Chiar conștiința ta !
 Și când nă voi măi fi
 Amar te veș căi !»

41). LA O COPILĂ

Care mă întreabă de ce sunt trist?

I

Mă 'ntrebî copilă dragă,
Plăcută ca o fragă,
De ce suspin mereu,
Și trist e cântul meu?
'Întrebă tu copilă,
Pe dulcea filomilă,
Închisă 'n colivie
De ce tristă să fie?
Și ea îți va răspunde:

II

«Un greu dor mă pătrunde!
«În astă închisóre
«Departa de isvóre,
«D'un soț, d'un pușor,
«Lăsat în cuib micșor.»

III

Eū nu am copiliță,
Nici sōță, nici puī mic;
Dar am o măiculiță
Ș'un scump și bun amic
De care 'mī este dor.

IV

S'apoi țara 'mī iubită
È astă-đi rēstignită
De ortodoxī mișei,

De sbirî și Farisei.
De aceia suspin eă,
Și trist e cântul meu!

1850

42). LA O PANSELĂ

O scumpa mea Panselă,
Gentilă floriceală,
Tu semenî mult cu Musa pe care eă iubesc :
Ca ea aî față dulce și un suris ceresc ;
Tu porți ca a mea belă, un scump și dulce nume,
Ce este pentru mine comóră 'n astă lume.
Ca tine ea posedă și grații răpitoare,
Și farmecul erotic ce-o face 'ncântătoare ;
Ea însă mă posedă ce îți lipsește ție :
Profumul unui spirit, isvor de poezie,
Și calități divine ce m'aă estasiat,

43). LA O COPILITĂ

Ce privea cu plăcere portretul Amоруlăi.

Cu Erola, fetică,
Nu te juca de loc ;
De dânsul să aî frică,
Intocmai că de foc :
Perfidul lui suris
Suspîn este și plâns ;
Iar dulcele'i nectar,
Durere și amar.

44). O SALUTARE

La Domnişóra Maria Cârpenişanu ¹⁾

Îţi scriu astă poesie
 Cu condeiul ce'mi ai dat,
 D'acest semn de amicie
 Eū mă simţ fôrte flatat.

II

E o suvenire vie
 Ce cu drag o voi păstra
 Cu condeiul tēu voiū scrie
 Poesii ce'ti va plăcea

III

In fie-care minută
 Când voi scri o să gândesc
 La amica cea plăcută
 A femeii ce iubesc.

IV

Eū in schimb, scumpă Marie,
 Nu am alt aţî oferi
 De cât sacră amicie
 Ce tu ştii a preţui.

1) Amicia intimă a consôrtei mele. Poesia e făcută cu ocazia trimiterei unui toc de condeiū ca suvenir din străinătate.

45). LA ALEXANDRINA LECCA

Feliță de 7 ani.

I

Poetul și artistul când vor ca să descrie
 Acei frumoși mici angeli ce's plini de poezie
 Descriu Amori ca tine, cu părul scurt blondin,
 Cu ochii ca azurul, cu talia de crin.

II

Curată ești ca roua ce flórea insufletește,
 Și fragedă ca fraga ce câmpul bălsămește ;
 Tu nu cunoști din lume de cât o sărutare
 Depusă de-a ta mamă pe fruntea'ți de candóre
 Figurii ca ale tale 'mă place a săruta ;
 Și suflete candido cu drag a desemna.

III

Subt aripele tale, Inalte Creator,
 Ia tu pe ăst angel de pace, de amor ;
 Și îi condu ferice pe a vieței cale
 Ferindu'i slaba barcă de stâncele fatale :
 Căci e păcat, o Dómnice, ca Serafimi curății
 Să fie jucăria celor întunecați.

1854.

46). LA M. . . .

I

Dulce copiliță
 Dă'mă dulcea'ți guriță
 A o săruta
 Și in poezie

Chipu'ți de magie
Eū il voi cāta.

II

Dulcea ta guriță
Blonda ta cosiță
Ș'al tēu sânișor
Imi inspiră Musa
Și pe a ta buză
Sorb dulcele-amor.

III

Dragă. lângă tine
Uit orī-ce suspine
Uit orī-ce amar ;
Căci c'o sărutare
Orī-ce supărare
Tu schimbī în nectar.

IV

Și când cruda Sórte
Mē ține departe
De sânu'ți ceresc
Eū sunt ca o flóre
Lipsită de Sóre
Simț că mē sfârșesc.

47). LA O FLOARE DE CÂMPIE

I

Eșci flóre de câmpie ce cresce'n selba désă
Fără culórea Rosei, fără profum de Crin

M'ai îmbătat cu-amoru'ți p' o nópte luminósă
Când am sorbit nectarul pe voluptosu'ți sân.

II

Plăcută, naturală, ca și o Margaretă
Pe care am consultat'o s'o vėd daca'mi placı
'Mi-ai inspirat tu Musa mai mult ca o Chochetă
Pe care după o nópte de orgie, te desfacı.

III

Profumul tėu cel dulce și plin de voluptate
Ce m'a îmbătat o nópte din cele neuitate
Lasă într'al meu suflet un dulce souvenir
Tu meriți mai mult, crede, simpatica mea flóre
In scumpa mea ghirlantă de florı neperitóre
Să figurezi o dată, de cât un trandafir.

1857.

48). LA M. . . .

I

Erai próstă, copilișă ;
Próstă ca o porumbișă,
Când cu primul sărutat ;
Si acum tu eșci șirėtă,
Ca o Vulpe infoėtă
Ce mulți curcani a mâncat

II

Erai palidă, copilă,
Insă dulce și gentilă,

Angel coborât din cer ;
 Astă-dî rumenă, frumoasă,
 Ești ca Luna radiosă
 Și ai spirit ca Volter.

III

Cine a făcut, ia spune,
 Acastă mare minune ?
 Este deul Amorel.
 Săgetă 'i înțepătoare
 Produce plăcere mare
 În cât mori când sboră el.

1 Septembrie 1877.

49). VIORICA ȘI POETUL

POETUL

Viorică, scumpă flóre,
 Fără rouă, fără Sóre,
 Cum poți tu să viețuești ?

VIORICA

Maî susține-a ta iubire,
 S'a ta dulce suvenire
 Ca niște angelî cereșci.
 A ta dulce sărutare
 Și cuvântul *te iubesc*
 Este rouă, este Sóre'
 Pentru Crinul pământesc,
 O! cât sunt de fericită !

Si dacã sórta cumplitã
De tine m'ar despãrți,
De sigur cã ași muri.

50). SONET

La doi ochi albaștri.

I

Oh ! ochii tãii albaștri, ca doue peruzele
Resfrãng un suflet candid ce'mi place a admira
Sunt dulci ochii tãii, dragã ; ca cei de columbele,
Ei sãmãnã cu flórea ce'i dic *Nu m'e uita.*

II

Ei sunt in armonie cu dulcea ta gurișã,
Pe care cu nesatiu ași vrea a sãruta ;
Nectarul ca distilã, o dulce copilișã ;
Un singur sãrut, dragã ; și *nu m'e vei uita.*

III

Amorul e o flóre cu gingașe petale ;
Culege astã flóre când o intãlnești in cale
Cãci mãine se usucã, și o sã te cãeșci
Te indoeșci tu ore de dulcea mea iubire ?
In mãna ta stã dragã a nóstrã fericire ;
Dar tu, dulce copilã, tu vaí nu m'e iubeșci !

51). **MEDITAȚIUNE**

La mormântul defunctei Mis. Antonia din cimitirul
catolic din Brașov.

I

Aicea ȕace o copiliȕă
Mórtă în etatea cea de amor
Pe grópă'î creșce o garofiȕă
Cu miros dulce și'mbătător.

II

Cu sucu'î flórea ea se nutreșce,
Vara esală miros iubit ;
Iarna și dânsa se veștejeșce
Și primă-vara iar a'nflorit

III

Ea e simbolul de nemurire
Al unu'î suflet blând și frumos,
Care în cerurî gustă iubirea
Ce n'a gustut'o aicea jos.

IV

Poetul, astă-ȕî flóre obscură,
Reinviază a ta suvenire
De toȕi uítată tu în Natură
Ei aȕi te trece la nemurire.

1884 Octombre 2

52). S O N E T.

La doi carminî incântători.

I

Ca două turturele cântând p'o rămurică,
 Ca două columbele ce'n cuibul lor clocesc,
 Ca doi crini albi și mândri p'aceași cracă mică,
 Ca două lebejore ce-alătura plutesc ;

II

Ca doi struguri p'o viță, ca doi faguri de miere,
 Ca două rose albe într'un buchet frumos :
 Așa sunt ai tăi carminî ce nasc dulcea plăcere,
 Și fac ca să palpite un suflet amoroș,

III

Pe océnul voluptăței ei sunt ca o barcelă ;
 Cărmaciul e Amorul, dorința este vela,
 Busola e credința, Speranța este far !
 Cărmace ; primește în barca'ti fluturie
 O inimă de flacări ce se încrede ție ;
 Și mergi de o depune p'al Venerii altar.

53). LINA CATILINA

Baladă din Banat,

I

La recea fântână
 Unde e apa bună,
 Bună și-aromie

Cum îmi place mie
 Vine... cine vine ?
 Lina Catilină
 Flóre din grădină
 Floricea Zambilă

Tânăra copilă
 Fată de Român
 De român bătrân
 Ce în bătălie
 Pentru Românie
 Muri ca un leu,
 Românașul meu !

II

Iar cu Catilina
 Flórea din grădină
 Cine vine óre
 Sócra ei cea mare
 Ce-o duce de mână
 La recea fântână.
 «Dulcea mea copilă
 «Floricea Zambilă
 «La nurora sa
 «Sócra ei dicea,
 «Lină Catilină
 «Flóre din grădină
 «Ia te uită dragă,
 «Cât eșci tu de fragă !
 «Roză și frumósă
 «Ca și o mirésă.»

III

Lina Catilină
 Flóre din grădină
 Se uită în fântână
 Cea cu apă bună
 Bună și gustósă
 Și mult răcorósă ;
 Și pe când se uită
 Sócra ei cea crudă

În apă imbrânceșce
 Și o prăpădeșce
 Pe Lina Zambilă
 Tânăra Copilă.

IV

Iar sócra cea mare
 Către a ei nuroră
 Dicea cu glas tare :
 «Fată din popor
 Tu n'ai meritat
 Să ai de bărbat
 Pe fiul meu sméd
 Voinic ca un brad,
 Tare ca un leu
 Și brav ca un smeú.
 Cap de seminții,
 Plin de vitejii.
 Lină Catilină
 Flóre din grădină
 Rămâi în fântână
 Cea cu apă bună
 Căci n'ai meritat
 Un vitéz bărbat,
 Sânge de Român
 Și de Căpitan.»

V

Nóptea la fântână
 P o frumósă lună,
 Mereú se jeleșce
 Și ast-fel se bocește
 Mândrul ei bărbat
 Vitéz însemnat :
 «Lină Catilină

Flóre din grădină
 Floricea Zambilă
 Tânără copilă
 A mea soțioră
 Ca o căprioră!
 Of! ce crudă mamă
 Te-a împins în fântână!
 Vai! ce 'ți-a lipsit?
 Orî nu te-am iubit
 Ca p'o dulce flóre
 Ca pe mândrul Sóre?

VI

Și al ei bărbat
 Vitéz însemnat
 Rēū mi se bocia
 Și'n piept se bătea
 Și păru'și smulgea,
 Și iar se jelea:
 «Lină Catilină
 Flóre din grădină
 Rosă'n viorele
 Lună între Stele
 De ce mai urât
 Și te-ai omorât?
 Orî nu te-am iubit
 Ca sufletul meu?
 Orî nu te-am slăvit
 Ca pe Dumneșeu?»

VII

Iară mama sa
 Ast-fel cuvēnta:
 «Nu te mai boci,
 Nu te mai snopi,

Copilașul meu,
 Voinicelul meu,
 Căci de te iubea
 Nu se îneca
 Dumneșeu a vrut
 De s'a omorât
 Căci de tépa ta
 Ea nu mi-ți erea
 Tu un căpitan
 Sânge de Român;
 Iar ea un nimic,
 Fată de calic.»

VIII

Iar el lăcrima
 Fruntea își lovea
 Mai rēū se bocea
 Și mă-sei dicea:
 «Vai! măicuța mea
 Pe nurora ta,
 Soțiora mea,
 Tu ai inecat'o
 Tu ai sterminat'o!
 Pe a mea lumișă
 Lină Catilină,
 Pe a mea viață
 Plină de dulcēță.
 Ce mai sunt bun ore
 Fără a ei amóre?»

IX

Și dîcēnd așa
 El se arunca
 lute în fântână
 Cea cu apă bună,

Unde mi'ți dăcea
Soțióra sa....
Iară sócra mare

Ce-a făcut ea óre ?
De multă muștrare
A inebunit !....

54). FILOMELA

La D-ra Sevastița Mureșanu, nepóta poetului Mureșanu,
(ca omagiú pentru vocea sa cea dulce și patetică).

I

Frumósa mea blondină, maí fragedă ca flóre,
Tu aí o voce dulce ca de privighetor ;
O voce ce produce în inimí ușurare,
Când inima e pătrunsă de vre-un mare dor.
O ! cântă, filomelă,
Un cântec de amor ;
Căci vocea ta cea belă
Alină al meu dor.

II

Tu n'ai cunoscut încă nicí lacrima nicí dorul
Căci tu n'ai sorbit încă din cupa cu nectar.
Puțin, și vei cunoșce durerea și amorul !
Amorul este dulce, dar fructu'í e amar.
O ! cântă, filomelă,
Un cântec de amor ;
Căci vocea ta cea belă
Alină al meu dor.

III

De-ai ști, belă blondină, cât bine 'mí face mie
Cântarea ta duiósă, tu aí cânta mereú,

Căci de copii departe, departe de soție,
A ta dulce cântare alină dorul meu!

O dulce Filomelă
Mai cântă'mi tu de dor:
Căci vocea ta cea belă
Esprimă dulce-amor!

IV

E dulce al tău cântec ca'l unei filomele,
E roua dimineții pe ofilite flori;
Tu pari sora mai mică a blondei Musei mele
Ce și ea acum cântă, privind Luna prin nori.

Mai cântă copiliță,
Un cântec de amor:
Căci dulcea ta guriță
Alină al meu dor!

V

Tu porți pe bela'ți frunte ș'o rață a poeziei¹⁾
Pe lângă aureola divinei armonii
Fii demnă d'al tău nume și poartă'l cu mândrie
Și cântă, cântă amorul iubitei Români.

O! cântă filomelă,
Ș'al patriei amor;
Căci vocea ta cea belă
Alină al meu dor.

55). CÂTE-VA STROFE,

Pentru Ieneușor C. Vernescu în etate de 8 ani.

I

E frumos copil Ieneușu
Și de spirit și gingaș,

1) Alusiune la Poeții Murășanî, în familia cărora belele arte sunt ereditare.

Și când spune la goglețe
 Este foarte drăgălaș.

II

Iencușor mai este încă
 Actor comic sau bufon,
 Cântă chiar ca Chirițoia
 Sau ca Strasburg, bar Baron.

III

Și talentul poeziei
 Are încă Iencușor
 Și să poată să ajungă
 Un satiric autor.

IV

Iancu e băiat cu minte
 Când nu face nebunii;
 Însă din nenorocire
 Face multe ștregării.

V

Și din cauza acésta
 Țe la frunte însemnat;
 De-aceea și calcavure
 El mănincă ne nctat.

VI

Intr'o ȝi vru să mă'mpușce
 Chiar cu revolverul meu;
 M'a scăpat ca prin minune
 Numai bunul Dumnezeu.

VII

Eū l'așī pune la falangă
 Ca odată pe Zapciī,
 Ca să se învețe minte
 A mai face ștreqăriī.

VIII

Eată, D-le lencuță,
 Poesia ce-ai dorit ;
 Nu îți place, sunt prea sigur :
 Dar ce-ai cătat, ai găsit.

13 August 1873. Tușnad.

56). PE ALBUMUL NEPOATEI MELE,

Damicela Lina S. Voinescu, cu ocazia aniversării numelui său.

Îți urez, o Lină, orī-ce ar visa
 Ō inimă castă la etatea ta.
 Spirit, frumusețe
 Grații și noblețe
 Ai destule daruri, nepoțica mea ;
 Dacă la acestea vei adăoga
 Blandețe, credință și economie
 Iară mai cu sēmă sacra modestie
 Atunci, Lina Mea,
 Visul cel de aur vei realisa.

57). DAMICELA ZOE GRECEANU

Nepóta Miculescului.

I

Plăcută Damicelă
 Ce pari o Columbelă,
 Admir a tale grații și aerul timid
 Și fața ta senină și sufletu'ți candid.

II

Eșci pasărea Canarul
 Ce îndulcește amarul
 Cu vocea ei cea dulce ce naște dulci plăceri;
 Căci liberă, ferică, ea n'a încercat dureri.

III

Dar pasărea iubită
 Atât de fericită,
 Se vede de o dată în laț de vânător.
 Adio, libertate, adio, scump isvor!

IV

Când pasărea iubită
 E bine îngrijită
 Ea uită isvor, selbe, și libertatea chiar;
 Căci e despăgubită cu dulcele zahar;

V

Dar când, vai! canarelu,
 Inchis e, mititelu,
 În négra colivie a vre unuī barbar
 Ea blestemă atunci Sórta, și plânge cu amar!

VI

Fii dar cu grijă multă,
 Copila mea plăcută,
 Să nu cași tu în cursa vre-unui amăgitor
 Preferă-un suflet nobil pe lângă un tresor.

VII

Copilă cu scump nume
 Eu îți urez ca 'n lume
 Să nu deșerți tu cupa cea cu decepțiunii;
 Ci viața ta să fie tot flori și iluziuni.

1872 Aprilie 17, Severin.

58). LA DOAMNA MARIA B. . . .

Din partea băiatului I. C. Vernescu

Frumoasă Marie,
 Cu o poezie
 Naivă ca mine, vii să-ți mulțumesc
 Pentru brigeșul ce mi-ai dat mata,
 Și ca suvenire eu îl voi păstra.
 Nu fii la indoială cum că te iubesc
 Ca un frățior
 Pe scumpa lui soră
 A! d'ași fi mai mare
 Liberă d'ai fi
 Cu multă înfocare
 Eu 'ți-ași oferi
 Tot în poezie
 Chiar inima Mea,
 Și spre o marie
 Că n'ai refusa.

12 August 1873 Tușnad.

59). PE ALBUMUL D-lui AL... Z....

I

Inima noastră e un album
 C'acela în care eă 'ți scriă acum :
 Foă colorate, file pestrițe
 Saă cum se đice multe chichițe.

II

Ași vrea, amice, ca să privesc
 Și în albumul inimei tale,
 Ca'n astă carte unde citesc,
 Ca să văđ câte foă sunt vestale ?..

60). URARE DE ANUL NOŪ 1856.

La Domnu N...

Fie ăst an pentru căsnicia vóstră
 Pórta bucuriei și a fericirei ;
 Iară pentru scumpa România noastră,
 Anul Libertăței și al Mântuirei.

61). LA DOAMNA X....

Părul te arată a fi un unchiaș ;
 Façtele și vorba sunt de copilaș.

62). URARE DE ANUL 1854.

La Florica mea.

Anul nou, Florico, Costin țîl uréză
 Cu Crinî și cu Roze in tot cursul sěu.
 Fie anul care ne realizéză
 Visul cel de aur al gîndului těu.

63). LA MARÎȚA CRITEANU

Flacără vederea ;
 Gurița ta, mierea ;
 Roza fața ta ;

Tu eșci chiar Amorul
 Ce alină dorul
 Eșci Nu mă uita !

64). Urare pentru ziua de 31 Ianuarie 1871.

Când s'a măritat nepóla mea Elena Pastia,
 născută Voinescu.

I

Era'n antichitate
 Un fel de Deitate
 Sub formă de copil,
 Frumos și prea gentil ;
 Dar orb și cu aripóre
 Sburând din flóre in flóre ;
 Avënd templu de florî,
 Și mulți adoratorî.

II

Sub forma unui june Himenul al sěu frate,
 Era 'n timpul lui Joe. și el divinitate ;
 Păcut, dar nu frumos,
 Acesta Deū serios

Avea și el un templu, cum și adoratori
 Ce 'i presintău girlante de crini și merișori;
 Iar el, c'o faclă aprinsă ședea lângă altar,
 Pe care sta o cupă și 'n ea divin nectar.

III

Uă inimă curată, un suflet verginal,
 Preferă tot-déuna amorul conjugal.
 Făclia lui luminează poteci întunecose
 Albișuri nevădute și curse sute, miș;
 Iar cupa îndulcește momente dureroase;
 Procură fericire și naște veselii.

IV

Pe cerul vieții tale de vrei a lumina
 Mereu *Lună de miere*, tu nu vei deșerta
 D'odată pân'la drojdi, cea cupă cu nectar;
 Căci sașiul produce desgustul cel amar.

V

Dictat d'esperiență,
 Ast sfat de vei urma,
 Ori-care a ta dorință
 O vei realiza.

VI

In astă di supremă eă viă dar ați ura
 Ca cupa d'ombrosie a nu se deșerta,
 Ca lâmpa maritală etern să arză ea,
 Ș'un câmp numai de rose să fie viața ta!

65). PE ALBUMUL N....

~~~~~
 Pe chipu'ți plăcut
 Poetul depune
 De rose cunune
 Ș'un dulce sărut.

1857.

66) LA O FETIȚĂ DE 7 ANI

I

Copilă dulce ca și plăcerea,
 Ca și amorul ce te-a născut,
 Prin care farmec'mi alinî durerea ?
 Ce e în tine așa plăcut ?

II

Frumoșe angel, ai-tu solie
 Dureri și trude a ușura ?
 Ești Serafimul plin d'armonie,
 Ce vii Speranța a intona ?

III

Tu'mi rechemî vârsta cea fericită
 Când al meu suflet c'al tău era ;
 O ! pentru tine, vîrstă aurită
 Așî da ađî restul din viața mea !

IV

Ce mult te prinde, dulce fetiță,
 A ta ghirlantă de trandafirî ;

Și funta rosă pe alba'ți rochiță,
Și tricolorul cordon de fir.

V

Eșci fluturelul pe garofiță,
Eșci crinișorul pe albul piept,
Eșci trandafirul din grădiniță,
Eșci Musa unui candid poet.

VI

Buză de rosă, vie simțire
Cosiță d'aur, chip mititel,
Fruntea de candel, dulce privire
Te fac un angel de Rafael.

VII

Când pronunți însă dulcea numire,
Plină de farmec, *mamița mea*,
Atunci mă crede, a ta vorbire
Lei și tigrii ar desarma.

VIII

O! mult îmi place, du'ce fetiță,
Să sărut chipul tău ingeresc:
De cât vicleâna acea guriță
Care distilă venin drăcesc.

IX

Cu toate astea pare c'ai dice:
«Maî măricică de ce nu sunt?
Să sbor prin lume, ca niște spice
Ce le înalță un mare vînt!»

X

Să gust Amorul c'alle surate!
Ca Filomela să cânt de dor!

O ! cât sunt ele de fortunate !
Pe ele juniî toţi le ador !»

XI

Ce fel ! d'acuma, o copiliţă,
Secretul vieţii a şti doreşti ?
Ca filomela p'o crăculiţă
Să cânti amorul d'acum voeşti ?

XII

Nu dori sórta acelor fete,
Pe cari juniî le inconjor :
Căci al lor suflet e plin de pete,
Venin de şarpe al lor amor !

XIII

Iar acea lume ce te răpeşte,
Ocenul este plin de furtunî :
In lume nimeni nu pescueşte
De cât suspine ş'amărăciunî !

XIV

O ! gustă, gustă o fetişóră,
Din cupa vieţii cea de zahar ;
Căci băutură fórte amară
Conţine cupa cea cu nectar !

XV

Curând vei dice şi tu ca mine :
«Amor, virtute, simţiri cereşci,
Un vis sunt tóte plin de suspine !
Numai tu, aur, astă-đi domneşci !»

PRIMUL SĂRUT AL AMORULUI

I

Omul in viață o femeie iubește
 Cum a iubit Dante pe amanta sa
 Cu amor de flacări ce pe om sințește,
 Te-am iubit ca Dante, Beatricea mea.

II

Când te-am vădut Lio, pentru prima dată
 Tot sângele crede, inghete în pept;
 Apoi un foc sacru m'a încins d'odată,
 Din momentul acela eu eram poet!

III

Cele mai suave opere ale mele
 Tie numai ție, eu îți sunt dator;
 Și'n schimb pentru aste sacre floricele
 O privire numai din ochiu'ți d'amor.

IV

Dispăruși d'odată din a mea vedere,
 Lăsând suvenirea a chipului tău;
 Ea consolă ș'astă-ți trista mea durere,
 A! ce suferii, Lio, știe Dumnezeu!

V

Când zăresc in lume vre-o frumusețe,
 Ea pare in visu'mi sub chipu'ți curat:
 Angel de speranță, d'amor și blăndețe.
 Ast-fel e amorul cel adevărat.

VI

Când aud eu, Lio, dulcele tău nume,
 S'aprinde d'odată in mine un foc

Iar când în persoană te 'ntâlnesc în lume
Sângele în vine s'a oprit pe loc.

VII

Ții minte cea noapte dulce și frumoasă
Când lipit de tine poetul ședea,
Privind din trăsura luna amoroasă
Care ca o barcă pe ceruri plutea ?

VIII

Îți dicem atuncea : Ce vor dice ôre
Lumea, viitorul când ei vor afla
C'a mea Beatrice, nici o sărutare
N'a dat ea aceluî, ce o adora ?

IX

Și ce folosește, la o biată flóre
Ajunsă de brumă, imi dîseși oftând
Roua dimineței, razele solare
Când fruntea-î inclină, bătută de vînt.

X

Crede-mă o Lio, roua și căldura
Inviață Crinul cel mai ofilit
Intréb'al tîu suflet, intrébă Natura ;
Și ascultă Lio, glasul lor simțit.

XI

Astă sărutare fie o arvună,
Singura răsplată la iubirea mea !
Și pe a ta frunte pusei o cunună,
Ș'un sărut de angel pe gurița ta.

.....

XII

Ce-am simțit atuncea nu se poate spune,
 Înțeleg aceia cari se iubesc.
 Ce delicii sacre ! Ce senzațiune !
 Ce beatitudă ! Ce farmec ceresc !

XIII

«Adio, amice, și la revedere !
 Singurul meu frate și singur amic !
 Ai dis tu c'o voce plină de plăcere,
 Și sărutați încă chipul tău cel mic.

XIV

De atuncia, Lio, in fie-ce noapte
 Regulat în somnu'mi chipul tău zăresc
 Și el imi procură, ah ! o voluptate
 Ce n'o pot descrie : un delir ceresc.

XV

Zău ! ași da viață, nume, nemurire
 Tot (afar'd'onore) chiar sufletul meu
 Numai pentru o oră de o fericire
 Ca aceia care v'am descris'o eu !

18 Ianuarie 1865.

68). ROSETA

La nepoata mea Elena Emilian Procopiu.

Roseta e o floare plăcută tutulor ;
 Ea nu este emblemă de infocat amor ;
 Ea însemnează însă talentul sficios ;
 Adesea preferabil pe lângă un chip frumos

Său calități morale
 Și intelectuale
 Căci ce e frumusețea
 Coloarea și junețea?
 De cât însă-și o flóre
 Ce este trecătoare

Iar spiritul și grații, cultură și blândete
 Constanța, modestia, iubirea, gentilețea
 Sunt flori neperitoare
 Etern profumătoare.

Eleno, ca Rozeta, și tu ești inzestrată
 Cu calități morale cari te fac stimată
 Ce infrumusețază al tău chip blând, onest
 Tu ești ca ea, emblema talentului modest
 Îți fac orări, Eleno, ca în căsătorie
 Cu roze presărată viața ta să fie,
 Și visul tău de aur a se realiza
 Și Emilian 'n fine a te aprecia.

1882 Iulie 31.

69). LA O IASOMIE

I

Simbol de candore și de modestie
 Tu'mi rechemi un angel plin de poezie,
 Ce a dispărut!
 O Donzelă plină și de gentileță,
 Cum și de simțire și delicateță;
 Chip modest, plăcut.

II

Ea imi dete mie
 Astă Iasomie

La aniversarea a numelui s^{eu}.

«Păstres astă flóre,

Simbol de candóre :

Ea a fost purtată ađi la sânul meu !»

III

Scumpă Iasomie, avuși a ei s^{orte} :

Tu ai fost atinsă ca și ea de m^{orte} ;

Indată ce ruptă ai fost din vlăstare :

Fuși o presimțire de a ei perđare !

IV

Tu, Iasomie, ađi veștedă eșci,

Într'o cărticică tu te odihnești ;

Și al t^{eu} profum

Ă perit acum.

Ea repaus^{eză} în al ei mormânt ;

Grații, frumusețe, astă-đi nu mai sânt !

Spiritul ei însă, ca acele flori

Ce sunt imortale, în multe scrisori

De la ea rămase e neperitor.

Ele imi rechiamă chipul ei d'amor ;

Spiritul ei sacru des mai vizitează

În somnul cel dulce ; și mă transport^{eză}

P'aripele sale în acel eter

Unde după m^{orte} să fiu și eu sper.

V

Scumpa mea Luti^{că},

Ființa angelică,

Cur^{ând} voi veni

A te însoți ;

Și etern trăi-vom împreună Noi

Colo . . . unde nu e lacrimi și nevoi.

1859.

70) FÂNTÂNA FETEI

Baladă.

I

Vedeți-voi acel plaî mare,
Unde Sórele răsare,
Aprópe de Penteleu ?
Acolo am văđut eu
Un mormânt
Bătut de vânt.

II

Jos în vale e o stână,
Sus în dél e o fântână,
Și o cruce lângă ea ;
Iar pe cruce este scris :
«Aici ăace fata mea,
Tatăl ei o a ucis !»

III

— Cine e acel păgân
Intrebaî pe un bătrân ;
Un călugăr, ce ședea
Lângă mormânt și plângea.
— Eu sunt. Domnișorul meu !
Acel păgân, vaî ! sunt eu !
Am vrut să scap d'un păcat
Și peste altul am dat ;
Un păcat cu mult măi mare,
Un păcat fără ertare.

IV

«Ea iubea un vër al ei,
Amândoi doî porumbei ;
Ea de mine se ferea»

La frăține-său dicea ;
 «Frate, frățiorul meu,
 Eū iubesc pe vărul meu :
 Ca ochii mei îl iubesc !
 La tine mă spovedesc.
 Imblândește tu pe taica !
 Dacă ar trăi biata maica,
 Ea care mult mă iubi,
 Cu vărul m'ar însoți !
 Indestul m'am luptat eū,
 Dar cădui în păcat greu !
 Fă ca să'l iaū de bărbat,
 Ca să spăl acest păcat !

V

«Și plângea, biata copilă !
 Frăține-său îl fu milă ;
 Și cu lacrimi mă ruga,
 Ca să iert pe soră-sa,
 Și s'o bine-cuvint eū,
 Dând de soț pe vărul său ;
 Eū însă'i-am blestemat !
 Și atunci ei aū intrat
 Amendoī în haiducie,
 Așa a fost ca să fie !
 Doi ani de ea n'am aflat ;
 Am cređut că s'a 'necat ;
 Ei în codri haiducēū ;
 Pe trecători despuiaū.
 Eată Potera sosea,
 Și cu sila mă lua :»
 «Aide potera striga,
 Drumul a ne arăta.»
 Am purces 'nainte eū
 Și-am urcat pe Penteleū.
 De colo, din ăl colnie,
 Zării un haiduc voinic ;

Ce la pândă mi 'ți ședea,
 Pe când soții lui dormea;
 Nimeni nu se cumetea
 În voinicul meu să dea :
 Era noapte, și departe....
 Eă fusei ales de sorte!
 Și din vârful ăluî munte
 Îl ochii, vai! drept în frunte!

«Văile lung răsunaă,
 Haiduciî se deșteptaă;
 Și vii toți ni s'aă predat
 Iar voinicul împușcat
 Era Marióra mea
 Ucisă de mine ea!

VI

«Grópa singur 'i-am săpat,
 Cruce eă 'i-am ridicat;
 Și lângă cruce, fântână
 Cu apă rece și bună;
 Ca din apă cine-o bea
 Să se róge pentru ea!
 De-atunci lumea am lăsat,
 Și în schit eă am intrat;
 Și mă rog la Dumneđeă
 Să erte păcatul meu!»

1862.

71). O POESIE SUI GENERIS

(Ca parodie.)

I

Am plecat, plecat, plecat-am,
 De la Iași în cărucior;

Ș'am sosit, sosit, sosit-am
L'al Olimpului picior.

II

Vădui ómenī de hârtie
Cu mustăți de chihlibar ;
Lei de cocă pe câmpie,
Mâncând stridiī cu muștar.

III

Și'n tăcerea nópței-adincă
Sórele lucea pe cër ;
Filomela cânta'n stâncă,
Mâncând varză cu piper.

IV

Vădui urși în uniformă
Slavonésă, pe un nor ;
Și p'un munte fără formă
Rațe fripte la cuptor.

V

Ear focul ca și ghița
Eraū chiar de cașcaval ;
O luntre săltând prin arbori
Inainta lin spre mal.

VI

Maī vădui pe Vodă Cuza
Sus pe turnul Malacof,
Jucând concina cea órbă
Cu Principul Mencicof.

Grigore Proc..

(F I N E)

ERATA

La pagina 3, rîndul al treilea, să se citească : de-arbor, te-adăpostești în loc de : de arbor, te adăpostesci.

La pagina 5, rîndul al șesilea, să se citescă: profumul, în loc de : profumnl.

La pagina 5, rîndul al patru-spre-zecelea, să se citească: emblemă, în loc de embiemă.

La pagina 7, rîndul al treilea, litera o, să nu se citească.

La pagina 7, rîndul al optulea, să se citescă : al, în loc de : ai.

La pagina 7, rîndul al unspre-șecilea, să se citescă : Trandafir, în loc de : Trandafirii.

La pagina 7, rîndul al două-șeci și treilea, să se citească : mare, în loc de : märe.

La pagina 13, rîndul al doilea, să se citească : și, în loc de : ș.

La pagina 31, rîndul al două-șecilea, să se citescă : vouă, în loc de : nouă

La pagina 33, rîndul al cincilea, să se citescă : corde-imortale, în loc de corde imortale.

La pagina 47, rîndul al doi-spre-șecilea, să se citească ea, în loc de : ca.

La pagina 48, rîndul al nouă-spre-șecilea, să se citescă : El, în loc de : Eî.

La pagina 51, rîndul al șeselea, să se citescă : mână, în loc de : mamă.

La pagina 57, rîndul al două-șeci-și șeselea, să se citească : sper, în loc de spre.

La pagina 59, rîndul cel din urmă, să se citescă : Acest, în loc de : Acesta.

